

πάσαις ταῖς ἐλευθέραις πολιτείαις θεωρεῖται νόμιμος· τοιοῦτος δὲ εἶναι ἢ ἐν συλλαλητηρίοις συνάθροισις καὶ συζητήσις σοβαρὰ, ὅσον σοβαρὰ εἶναι καὶ ἡ συζητουμένη ὑπόθεσις· τοιοῦτος δὲ δὲν εἶναι ὁ τῶν θρηδωδῶν διαδηλώσεων ἐν ταῖς τριόδοις, αἵτινες παριστῶσαι τὴν Ἑλλάδα ὡς διατελοῦσαν ἐν ἀναρχίᾳ ζημιούσι σπουδαίως ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς τὴν ἐθνικὴν ὑπόθεσιν· δύνανται δὲ καὶ νὰ παρεξηγηθῶσιν ὡς ἐπιδιώκουσαι πίεσιν καὶ ἐπομένως δύνανται νὰ προκαλέσωσιν ἀντίδρασιν παρὰ τῶν ἐφ' ὧν ἡ πίεσις ἀσκεῖται. Οὐδεὶς πολιτευόμενος εἶναι ἄξιος τοῦ ὀνόματος, ἂν μεταβάλλῃ γνώμην ἐκ πίεσεως, ὁ δὲ λαὸς οὐδὲν ὠφελεῖται ἀπευθυνόμενος εἰς πολιτευομένους δυναμένους οὕτω νὰ μεταβάλλωσι γνώμην. Τὸ καθ' ἑαυτὸν ἤλπιζεν ἡ βουλὴ ἐν τῇ συνόδῳ ταύτῃ ν' ἀποδεχθῆ τὸ μέτρον τῶν θυσιῶν, ὅπερ ὀρισθὲν παρ' αὐτοῦ εἰς ἀριθμούς· ἀπεκρούσθη τέως ὡς ὑπεροβολικόν, ἀλλ' ἄνευ τῶν θυσιῶν τούτων γελοῖον εἶναι νὰ γίνηται λόγος περὶ πολεμικῶν προμηθειῶν παραγγελθειῶν. Οὐδὲν ἐπιβλαβέστερον τοῦ νὰ συνειθίσῃ ὁ λαὸς εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν στρατιωτικὴν αὐτοῦ σύνταξιν καὶ νὰ ἴδῃ τὰς στρατιωτικὰς αὐτοῦ ἀποθήκας πληρουμένας ὑλικῶν ἄνευ οὐδεμιᾶς θυσίας. Τοιαῦται ψευδεῖς ἐπαγγελίαι περὶ παρασκευῶν δυσχεραίνουσι τὴν πραγματοποίησιν ἀληθοῦς παρασκευῆς καὶ ἐξυτελιζοῦσιν ἠθικῶς τὸ ἔθνος διαδουκολούμενον διὰ τοιούτων φασμάτων καὶ ἐναθροόμενον ἐπ' αὐτοῖς. Εἰς τοῦτο ἄρα δέδν ἡ βουλὴ ἐν εὐρυτάτῃ συζητήσει ἀμέσως ν' ἀσχοληθῆ, διότι ἐκ τοῦ πορίσματος τῆς συζητήσεως ταύτης ἐξαρτᾶται ἡ ὁμοφωνία καὶ ἐπομένως ἡ σύμπραξις τῶν κομμάτων, πλὴν ἐὰν τὰ πράγματα ἀποδείξαντα ἤδη τὴν ὀρθότητα τῶν γνώμων αὐτοῦ καθιστῶσι περιττὴν τὴν συζήτησιν, ἢ ἢτο δὲ βεβαίως περιττὴ, ἐὰν κατὰ τὸ δίκαιον τῶν συνόδων, ἐπαναληφθέντος παρ' αὐτοῦ δημοσιογραφικῶς τοῦ πρότερον ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς ἀναπαυχθέντος θέματος τῶν στρατιωτικῶν παρασκευῶν, ἀναπαυρόντο ἄλλα κόμματα εἰς τὴν πρόκλησιν. Ἄλλ' ὅπως δὴποτε καὶ ἂν ἐπέλθῃ ἢ ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὁμοφωνία, ἢν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς παρελθούσης συνόδου ἐπεδίωξε καὶ δὲν ἐπαύσατο ἕκτοτε ἐπιδιώκων, εὐθὺς ὡς ἀποδειχθῆ ὑπάρχουσα, καθήκον καὶ αὐτοῦ ὡς καὶ παντὸς ἄλλου πολιτευομένου ἔσται ἡ προσωπικὴ σύμπραξις, ἐν ᾗ ἕκαστος κριθῆ χρήσιμος.

Ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Τρικούπη μετέβησαν εἰς τὴν τοῦ κ. Θ. Δηλιγιάννη ὅστις ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ὅτι εἶναι γνωστὴ ἡ ὑπὲρ τῆς συμπράξεως τῶν κομματάρχων γνώμη του. Τέλος ὁ κ. Βούλγαρης εἰς δὲν μετέβη ὁ λαὸς, ἀπήντησεν ὅτι συμφωνεῖ μὲν ὡς πρὸς τὰς παρασκευὰς, ὡς πρὸς τὸν σχηματισμὸν ὁμῶς τῆς κυβερνήσεως θεωρεῖ ὅτι τοῦτο εἶναι προνόμιον τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βουλῆς σύμφωνα μὲ τὸ σύνταγμα. Οὕτω δὲ διελύθησαν οἱ συνελθόντες.

— Καταχωρίζομεν ἔδε τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Φρήμαν ἀπαγγελλθεῖσαν ἀπάντησιν εἰς τὴν πρόποσιν τοῦ ἀντιπροτάνεως κ. Κοκκίνου ἐν τῷ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ δοθέντι προχθὲς ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου συμποσίῳ.

«Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες καθηγηταί, μεγίστην ὑμῖν χρεὶν ὀφείλω τοιαύτης τῆς ὑμετέρας εἰς ἐμὲ εὐνοίας διαδηλώσεως, διαδηλώσεως οὕτω λαμπρᾶς, οὕτως ἀέλιπτου, οὕτως ὑπερβαλλούσης πάντα ὅσα ὑπὲρ τῆς ἱστορίας, ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς τε Ἑλλάδος καὶ πάντων τῶν ἐν τῇ ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ χριστιανικῶν λαῶν πειρασθαι ἐτόλμησα. Διότι δὲν εἶναι σμικρὰ ἡ τιμὴ ἀνδρὶ ξένῳ, ἀνδρὶ ἰδιώτῃ, ἀνδρὶ οὐτ' ἐν πολιτείᾳ, οὐτ' ἐν αὐλῇ, οὐτ' ἐν

πανεπιστημίῳ ἀρχῆς τινοῦ ἀξίωμα φοροῦντι, ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν τοιουτοτρόπως νὰ ξενίζηται, τοιούτων ἀνδρῶν διάδοχος νὰ νομίζηται. Σπάνιον, ὡς ἀκούω, εἶναι τὸ βραβεῖον, ἀλλ' ὅσα σπανιώτερον τόσῳ τιμιώτερον. Ἄγγλων γὰρ πρῶτος, πάντων ἀνθρώπων μετὰ ἀνδρας δύο ἐν τοῖς πρώτοις αἰδιμίους τρίτος τοιαύτης τιμῆς, τοιαύτης μακάρων εὐχίας, ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις πανεπιστημίου ἀξιοῦμαι. Πρῶτος τῶν ἐμῶν συμπατριωτῶν, πρῶτος τῶν τῆς ἐμῆς γενεᾶς ἀνδρῶν, τοῦτο καὶ τοιοῦτο τῆς ὑμετέρας φιλοφροσύνης τεκμήριον, οὐ τοιούτων ἐμαυτὸν ἀξίω, τῇ προπούσῃ χάριτι, μετὰ τῆς προπούσης εὐχαριστίας, ὑμέτερος ζῆνος δέχομαι. Φίλον, ὦ πρῦτανι, ἐμὲ ἐλέξατε καὶ τῆς ἀρχαιοτέρας καὶ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος· τοῦτο δὴλα δὴ ἐλέξατε ἀληθέστατον· διότι δὲν εἶναι φίλος τῆς ἀρχαιοτέρας Ἑλλάδος, ὅστις δὲν εἶναι φίλος καὶ τῆς νεωτέρας. Ὅστις, ὡς ἐγὼ νομίζω, καταφρονεῖ τῶν νεωτέρων δὲν γνωρίζει τὰ ἀρχαιότερα· ὅστις καταφρονεῖ τῶν ἀρχαιότερων δὲν γνωρίζει τὰ νεώτερα. Πολλὰ ἐν ταύτῃ τῇ ὑμετέρᾳ Ἑλλάδι εἶδον καλὰ, πολλὰ ἀρχαῖα, πολλὰ θαυμάσια. Ἄλλ' ἐν μείζον πάντων εἶδον—καλλίτερος γὰρ ἀνὴρ πάντων τῶν λίθων—εἶδον τὸν πανύστατον τῶν πάλαι ἡρώων, τὸν ἐπι ζῶντα, Κωνσταντῖνον Κανάρην. Αὕτη ἡ πόλις, αὐταὶ αἱ λιπαραὶ καὶ αἰδιμίαι Ἑλλάδος ἔρειμι· Ἀθήναι, δὲν εἶναι μόνον ἡ τοῦ Σόλωνος, ἡ τοῦ Περικλέους, ἡ τοῦ Δημοσθένους πόλις· εἶναι καὶ ἡ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἡ τοῦ Ἡρώδου· εἶναι ἡ πόλις ἐν ἣ Ἀδριανὸς τὴν ἐνιαύσιον ἤρξεν ἀρχῆν, ἐν ἣ αὐτὸς ὁ Κωνσταντῖνος ὃ σήμερον ἐορτὴν ἐορτάζετε, Ρωμαῖον βασιλεῦς, πάσης τῆς οἰκουμένης αὐτοκράτωρ, ὅσπερ Νικίας ἡ Φωκίων, τὴν στρατηγίδα ἐφόρει τιμὴν. Πόλις εἶναι αὕτη, ἣς ἐφείσατο Ἀλέξηρος, πόλις ἣν κατεκόσμησεν Εἰρήνη, πόλις ἣς ἐκυρίευσαν οἱ περίφημοι ἐκεῖνοι δοῦκες, ὅνπερ νεωτέρους τίτλους ὁ μέγας Ἀγγλος ποιητὴς Θησεὶ τῷ παλαιῷ οὐχὶ ἀδίκως μετέδωκεν· πόλις εἶναι αὕτη, ἣν ὑπὸ βαρβάρων δεδουλωμένην τὰ λαμπρὰ ἔργα Ἑλλήνων τε καὶ φιλελλήνων ἐν τοῖς τῶν πατέρων χρόνοις ἠλευθέρωσαν· πρωτεύουσα εἶναι νέας βασιλείας, ἣν πάντες ἐλπίζομεν, οὐ μόνον τῆς Ἀττικῆς, τῆς Πελοποννήσου, τῆς Ἀχαρνάνιας, τῆς Κερκύρας, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἠπείρου, τῆς Θεσσαλίας, τῆς Χαλκιδικῆς, τῆς Κρήτης, πασῶν τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νήσων πρωτεύουσαν ἰδεῖν. Βλέπω πρὸς τὸν Παρθενῶνα, πρὸς τὰ προπύλαια, καὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μέμνημαι, ἥπερ Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος ἐθριάμβευσε, ἥπερ Θεῶ καὶ τῇ Παναγίᾳ ἐν τῷ τῆς Παναγίας ἐν τῇ ἀκροπόλει ἐτι ἀπορτήτω νὰ εὐχὰς καὶ εὐχαριστήρια ἐτελεῖωσεν. Ἐκεῖνων τε καὶ μεμνηθῆναι τῶν ἡμερῶν, αἷς Ἑλληνας τε καὶ φιλέλληνας περὶ ἐκείνης τῆς παλαιᾶς ἀκροπόλεως ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐλευθερίας λαμπρῶς ἠγωνίσαντο. Ἐκεῖναις ἐν ἡμέραις ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀνεξαρτησίας ἠγωνίσαντο πολλοὶ ἐκ τῆς ἐμῆς πατρίδος ἄνδρες ἀγαθοὶ καὶ αἰδιμοὶ· καὶ μὴ πιστεῦετε, ὦ ἄνδρες Ἑλληνας, καὶ νῦν πολέμῳ τοῖς Ἑλλησι, πολέμῳ τοῖς ἄλλοις τῆς Ἀνατολῆς χριστιανικῶς λαοῖς, εἶναι τὴν τῆς Ἀγγλίας καθῆκον· οὐ μὰ τοὺς ἐν Ἰαδικίῳ ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας προκινδυνεύσαντας Ἀγγλοὺς· οὐ μὰ τὰ μεγάλα ἄνοματα τοῦ Βυζαντίου, τοῦ Κορράγου, τοῦ Γόδωνος, οὐ μὰ Χάστιγγα ἐν τῇ Καρτερίᾳ του, οὐ μὰ τὸν ἀρτίως ἐν ὑμῖν πεθηκῶτα γέροντα Τσώρτσον ἢ φωνὴ τῶν τοῦς Τούρκους προσκυνοῦντων Ἰουδαίων δὲν εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Ἀγγλίας· ἡ φωνὴ τοῦ τοῦς τὰ λαμπύρους Κρητὰς νηλεῶς προδόντος δὲν εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Ἀγγλίας· τότε ἀκούετε τῆς τοῦ μεγάλου ἀγγλικοῦ λαοῦ φωνῆς, ὅταν ὁ τῶν νῦν Ἀγγλῶν πρῶτος, ὁ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς

δικαιοσύνης πρόμαχος, ο περίφημος και φιλέλληνας Γλαδ-
στον, υπέρ της αληθείας και της δικαιοσύνης δημηγορή-
σαντα ἵσως ἀρκετὰ εἶναι· ἀλλ' αἰεὶ ταύτης μεμνήσομαι
τῆς ἡμέρας, καὶ αὖθις καὶ αὖθις τῆς ὑμετέρας εἰς ἐμέ καὶ
εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα εὐνοίας τε καὶ φιλοφροσύνης μεγί-
στην ὑμῖν χάριν ἀξιώσω».

— Ἀνεγνώσθη χθὲς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ πανε-
πιστημίου ἡ ἐκθεσις τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ
Συμβουλευτικῆς ἰατρικοῦ ἀγῶνος. Εἰσηγητὴς ἦν ὁ κ. Δ. Κα-
ραμίτσας, ἐκ δὲ τῶν εἰς τὸν ἀγῶνα πεμφθεισῶν 7 διατρι-
βῶν ἐβραβεύθη ἡ τοῦ κ. Δημ. Ἀλθανάκη ἰατροῦ ἐν Κα-
λάμιας.

— Συνεκροτήθη χθὲς ἡ διὰ τὸ ἐνεστώδες ἔτος γενικὴ
συνέλευσις τῶν μετόχων τῆς εταιρίας τῶν τυπογράφων καὶ
βιβλιοδετῶν ὁ «Γουτεμβέργιος». Ὁ πρόεδρος κ. Εἰρηνίδης
ἀνέγνω τὴν λογοδοσίαν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, μεθ'
ὃ ἐξελέχθη τριμελὴς ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κκ. Κ. Στ. Βλα-
στοῦ, Π. Πεντεροῦ καὶ Κ. Μεταξῆ.

— Μετετέθησαν ἐναλλάξ ὁ εἰσηγητὴς τοῦ 6' στρατο-
δικείου Ἰλαρχος Χατζηπέτρος καὶ ὁ ἐν τῷ σώματι τοῦ ἱπ-
πικοῦ Ἰλαρχος κ. Κουμπάρουτσος.

— Διορίσθη διευθυντὴς τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ ὑποκατα-
στήματος τῆς ἰονικῆς τραπέζης ὁ κ. Μιχαὴλ Λευκόπουλος.

— Καθὼ ἐπιστελλοῦσιν ἐκ Συῶρου, οὐδὲν κρούσμα εὐ-
λογίας συνέβη ἐκεῖ ἀπὸ τῆς 1 Ἰσταμένου, ἀνεφάνη ὅμως
ἡ νόσος ἐν Ἀλονήσῳ.

— Ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ ἐν Σύρῳ γυμνασίου ἐδιδά-
χθη ἀπὸ σκηνῆς τῆς πόλεως ἐκεῖνης τὸ δράμα ὁ «Μάρκος
Βότσαρης» ὑπὲρ τοῦ ταμεῖου τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης· ἐκ τῆς
πρώτης παραστάσεως εἰσπραχθήσαν δρ. 2,300.

— Κατὰ τὰ «Νέα» τῆς Σύρου, ἕνεκα τοῦ κρισίμου τῶν
περιστάσεων τινὲς ἐπὶ ἐν Σύρῳ διέκοψαν τὰς ἐμπορικὰς
αὐτῶν συναλλαγὰς.

— Ὁ διδάκτωρ τῆς νομικῆς κ. Νεοκλῆς Καζάκης ἐδη-
μοσίευσεν ἐν ἰδίῳ τεύχει ἀποσπάσματα ἀνεκδότου συγ-
γραμμάτος του ἐπιγραφομένου «Ἡ ἀρχαία πολιτεία καὶ αἱ
περὶ αὐτῆς θεωρίαι τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους».

— Παροράματα. Ἐν τῷ χθεςινῷ φύλ. σελ. 2 στήλῃ α.
στίχῳ 40 ἀντὶ «διὰ πολίτευμα» ἀνάγνωθι «εἰς πολίτευ-
μα» καὶ στίχῳ 51 ἀντὶ «Ἰσίας» ἀνάγνωθι «Ἰσαίας» καὶ
στίχῳ 60 ἀντὶ «θεσπεσίων παραβατῶν τῆς ἀρχαίας τυ-
ραννίδος» ἀνάγνωθι «μεγαλοψύχων παραβατῶν τῆς τυ-
ραννίδος».

Ἡ Ἑλλάς καὶ τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα.

(Συνέχεια) (1)

Οἱ ἀνωτέρω λόγοι πολὺ συντείνουντι πρὸς κατὰπεισιν τῶν
Ἑλλήνων νὰ μείνωσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπλοῖ θεαταὶ τῆς
ἀρξαιμένης πάλης. Πρέπει δὲ νὰ προσθέσωμεν εἰς ταῦτα
ὅτι ἐκ πασῶν τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς ἡ ἐλευθέρᾳ Ἑλ-
λάς εἶναι ἡ πλείονα κινδυνεύουσα ν' ἀπολέσῃ ἂν ἀναμιχθῇ
εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἡ θέσις αὐτῶν εἶναι ὅλως διάφορος οὐ μόν-
ον τῆς τῶν Σλαβῶν ἀνταρτῶν καὶ τῶν ἀνεξαρτήτων συμ-
μάχων τούτων, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821.
Ὁ ὀρεινὸς πόλεμος εἶναι ὁ εὐνοϊκώτατος τῆς Σλαβίας καὶ
ὁ μᾶλλον ἀσύμφορος εἰς τοὺς Τούρκους, τοῦ δὲ Χόβαρτ
Πασᾶ τὰ θωρακωτὰ κατὰ μὲν τῶν Μαυροβουνίων καὶ τῆς
Βοσνίας ἀπολύτως οὐδὲν δύνανται νὰ ἐπιχειρήσωσι, τὴν
δὲ ἐκ νήτων καὶ χερσονήσων ἐπιπράττειαν τοῦ βασι-

λέως Γεωργίου, τὴν παραλίους ἔχουσιν πάσας τὰς σπου-
δαίας αὐτῆς, πόλεις δύνανται νὰ ζημιώσωσι καιρίως, καὶ
Κανάρης ἂν εἶχεν ἢ Μιαούλας προμάχους. Ἀφίνω εἰς
τοὺς στρατιωτικούς ν' ἀποφασίσωσι τί δύναται νὰ πράξῃ
ἡ Ἑλλάς ὡς σύμμαχος τῆς Ῥωσίας, πολιτικὸς δὲ ὢν τοῦτο
μόνον δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι ἐνῶ οἱ Μαυροβούνιοι ἐδοκι-
μάθησαν ἤδη ὡς στρατιῶται, περὶ τῆς ἀξίας τῶν Ἑλ-
λήνων καὶ τῶν Ῥωμούνων ἀδύνατον ν' ἀποφανθῇ τις ἐπὶ
τοῦ παρόντος. Ἀλλ' ὅπως δῆποτε οὐδεὶς στρατὸς δύνα-
ται νὰ προφυλάξῃ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοῦ μεγίστου ἐκ τῆς
θαλάσσης κινδύνου. Οὕτω λοιπὸν συμμαχοῦσα μετὰ τῆς
Ῥωσίας ἤθελεν ἐκτεθῆ εἰς κινδύνους, ὑφ' ὧν δὲν ἀπει-
λοῦνται οἱ σλαβικοὶ λαοί.

Ἀλλ' ἐνῶ τοσοῦτοι καὶ οὕτω ἰσχυροὶ εἶναι οἱ λόγοι
ἐπιτάττοντες εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν ἡσυχίαν, οἱ δυνάμενοι
νὰ ὠθήσωσιν αὐτοὺς εἰς ῥιψοκίνδυνον ἀγῶνα δὲν εἶναι ὀλι-
γώτερον τούτων βαρεῖς. Μεταξὺ τούτων πρωτίστην κατεῖχε
θέσιν ἡ ἐναρξίς πολέμου ἀπτομένου οὕτω γενῶς τῶν μυχιῶν
πόθων τῶν Ἑλλήνων καὶ μέλλοντος νὰ ἐξέλθῃ τὰ αἰσθητάτα
αὐτῶν εἰς τρόπον ὅστε ν' ἀποβῇ δυσχερεστάτη ἡ ἀπαθῆς
εὐθυμία τῶν συμφερόντων αὐτοῖς, οἷα ἐγένετο ὅτε ὁ πόλεμος
ἦτο εἰσέτι ἀπλή ἀπειλή. Ἡ ὑπόθεσις ὅτι δύναται ἡ ἐλευ-
θέρᾳ νὰ εὐχαριστηθῇ διακείμενουσα οἷα σήμερον, ἀντι-
θαίνει εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀόριστος τρόπος καθ'
ὃν γίνεται πολλὰς χρήσεις τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων κατὰ
πολιτικὰς συζητήσεις καὶ ἐν τοῖς διπλωματικοῖς ἐγγράφοις,
ἀποκρούπει οὐχὶ σπανίως τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων. Τὸ
σήμερον βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος ἀπαρτίζεται ἐκ μέρους
τινὸς τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους χωριζομένου ἀπὸ τοῦ ἐπιλοίπου
διὰ γραμμῆς τινὸς χαραχθείσης ἀθαιρέτως. Οἷοι δῆποτε
ναὶ ἂν ἦσαν οἱ ἀόρατοι τοῖς ἀμυήτοις πολιτικοὶ καὶ στρα-
τιωτικοὶ λόγοι οἱ ὑπαγορεύοντες τὴν τοιαύτην διαχάρα-
ξιν τῶν ὁρίων, πρέπει ἐν τούτοις νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, ὑπὸ
τὴν ἐποψὴν τῆς φυλῆς, τῆς γλώσσης, τῆς θρησκείας καὶ τῆς
κοινότητος αἰσθημάτων, ἡ γραμμὴ αὕτη δὲν ἔχει λόγον
ὑπάρξεως κινῆσα, μέγα δὲ μέρος τῆς τουρκικῆς αυτοκρατο-
ρίας εἶναι οὐδὲν ἦττον τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου ἐλληνικόν.
Ὁ πληθυσμὸς δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀμιγῆς οὔτε ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ
οὔτε ἐν τῇ δούλῃ Ἑλλάδι, ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει σήμερον
παρὰ πάσῃ ἄλλῃ φυλῇ. Βορειοδυτικῶς τοῦ ἐλληνικοῦ βα-
σιλείου ὑπάρχει μεγάλη τις ἀλβανικὴ ὄμας, τὸ στοιχεῖον
ὅμως τοῦτο ἀπαντᾶται καὶ ἀνα πάσαν τὴν ἐλευθέρᾳ
Ἑλλάδα, ἡ δὲ συγγένεσις αὐτοῦ, οὐ μόνον τοῦ διαμεί-
ναντος ὀρθοδόξου ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐξωμόσαντος, κατορθοῦται
μετὰ τῶν Ἑλλήνων, πολὺ εὐχερέστερον ἢ μετὰ τῶν Σλαβῶ-
νων. Ἄν τοιαύτην δώσωμεν σημασίαν εἰς τὸ ὄνομα Ἑλλην
περιλαμβάνουσαν τοὺς ἐξελληνισθέντας Ἀλβανούς, τὸ ἐλ-
ληνικὸν βασιλεῖον κατ' οὐδὲν διαφέρει τῶν περὶ αὐτοῦ
χωρῶν ἢ δὲ χωρίζουσα αὐτὸ γραμμὴ εἶναι καθαρῶς τεχνητὴ.
Ἄν οἱ κάτοικοι τῶν διαμερισμάτων τούτων ἐξερεθῶσι, θέ-
λει εἶναι ἐπίσης ἀδύνατον εἰς τοὺς ἐλευθέρους Ἕλληνας
ὅσον εἰς τὴν Σερβίαν καὶ τὸ Μαυροβούνιον, ν' ἀφίσωσιν ἀ-
βοηθήτους τοὺς Ἐρζεγοβίνους. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἂν
ἡ κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος δὲν κηρύξῃ πόλεμον, τὸ ἔθνος
θέλει κηρύξῃ αὐτὸν συμπαρασύρον τὰς ἡσυχίας καὶ
τὴν κυβέρνησιν. Τὸ πόρισμα τοῦτο καθιστᾶ ἀφρευκτὸν τὸ
ἐνστικτὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὅπερ οὔτε ἡ διπλωμα-
τία, οὔτε αἱ συνθήκαι οὔτε οἰαδήποτε ἄλλη πίεσις δύνα-
ται ν' ἀεαστεῖλῃ ἢ νὰ μεταβάλῃ. Ἀνα ἐκπαγλῆ ἐπανά-
στασις ἐν Ἠπείρῳ, Θεσσαλίᾳ, Χαλκιδικῇ ἢ ὅπου ἄλλαχού
δουλεύουσιν Ἕλληνας ὑπὸ τοὺς Τούρκους, οὐδὲν ὑπάρχει τὸ
δυνάμενον νὰ συγκρατήσῃ τοὺς ἐλευθέρους Ἕλληνας ἂν δὲ
τὸ κίνημα λάβῃ χώραν ἐν Κρήτῃ, ἢ ἀναμνησις τῶν ὅσα

(1) Ὅρα τὸ προηγούμενον φύλλον.

